

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA
LÃO CÔ ĐỘC LƯU KHÁCH DƯỚI NHÀ HÀM

Quyên Nhi cầm lấy cái bọc và thanh trường kiếm nói tiếp:

- Tiện thiếp đi đây. Hy vọng có một ngày kia hai vị đến chơi hàn xá.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy tiến chân cô nung một đoạn đường.

Lý Hàn Thu biết chỗ dụng tâm của Lôi Phi. Y muốn để chàng cùng Quyên cô nung có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Y nói đoạn cất bước ra ngoài.

Quả nhiên Quyên Nhi dừng bước quay lại nói:

- Lý huynh! Lý huynh nhớ đến tìm tiện thiếp nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau đây hai tháng nhất định tại hạ sẽ đến quý phủ thăm viếng.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Có người nhờ tiện thiếp đưa tin cho Lý huynh mà suýt tí nữa tiện thiếp quên mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tần Nhi cô nung

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Sao cô ta biết cô nung mà tìm tại hạ?

Quyên Nhi đáp:

- Con nha đầu đó ranh lắm. Dường như ả đã nhìn thấy chuyện đôi ta quen biết nhau. ả chỉ gửi lời chào Lý huynh mà thôi.

- Y bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Ắ bảo Lý huynh là một người rất tốt. Nếu ngày sau Lý huynh có điều chi cần ắ giúp đỡ thì tìm cách đưa tin cho ắ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy cô nương bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiệp thiệp không nói gì. Thực ra ắ không muốn cho tiệp thiệp trả lời nên vừa dặn xong là trở gót đi liền.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Nếu tại hạ muốn kiếm Giang Nam Song Hiệp để báo thù thì cũng không thể nhờ y giúp được.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đừng coi Tần Nhi thấp kém như vậy. Tiệp thiệp đã xem ý tứ ắ rồi. Người tính thật thà tựa như một thiếu nữ không hiểu việc đời mà thực ra ắ là người tâm cơ rất sâu sắc. Ắ thâm trầm đến nỗi mấy lão già giáo quyết như Phương Tú mà cũng không tài nào phát giác ra tâm cơ của ắ.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Quả có chuyện ấy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Ắ nhờ vào tâm cơ thiếp của đám Phương Tú mà vẫn giữ được tấm thân trinh bạch thì đâu phải là chuyện dễ.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Quyên Nhi nói:

- Theo chỗ tại hạ nhận xét thì Tần Nhi dầu có tâm cơ đến đâu cũng còn thua cô nương xa lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì cô nương muốn đi tới đâu là tới đó được ngay, mà cô đến chỗ nào cũng được người ta trọng vọng. Tỷ như cô ở Quân gia rồi tới Phương gia đại viện chỉ trong vòng mấy tháng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tần Nhi ở trong tình trạng khác với thiếp. Tiệp thiếp có nhiều người giúp đỡ gây nên thanh thế. Còn Tần Nhi là một cô gái yếu ớt hiền lành không ai trợ giúp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến một chỗ quanh trên sườn núi.

Quyên Nhi dừng bước lại nói:

- Lý huynh trở lại đi thôi! Tiệp thiếp hy vọng chúng ta sớm có ngày tái ngộ. Tiệp thiếp đi đây!

Lý Hàn Thu dừng bước nói:

- Kính chúc cô nương thượng lộ bình an.

Quyên Nhi ôn tồn đáp:

- Xin Lý huynh bảo trọng thân mình. Nếu có thể dời khỏi nơi đây thì tiệp thiếp hy vọng Lý huynh tạm bỏ Kim Lăng một thời gian. Bậc đại trượng phu lập chí 10 năm để trả oán, hà tất phải nóng nảy trong lúc nhất thời!

Lý Hàn Thu nói:

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Trong đêm tối hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Hàn Thu không hiểu mình từ từ đưa tay ra từ lúc nào mà Quyên Nhi bất giác cũng chìa một bàn tay búp măng lại.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Quyên Nhi từ từ ngã mình vào lòng Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lý huynh nên để ý đến thằng con Hàn Đào, đừng để gã hòa mình vào làn nước nhơ nhớp của phụ thân gã.

Lý Hàn Thu đột nhiên động tâm chàng buông bàn tay Quyên Nhi ra nói:

- Theo ý cô nương thì sau này có gặp gã, đừng giết gã phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hỡi ôi! Theo ý tiệp thiếp thì Lý huynh không nên bức bách gã liên thủ với phụ thân gã. Xin Lý huynh chớ hiểu lầm.

Cô nói xong không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã tung mình chạy đi.

Chỉ hai cái nhô lên hụp xuống là người cô biến vào trong đêm tối không còn thấy đâu nữa.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quyên Nhi mất hút, chàng đứng ngẩn ngơ một hồi rồi uể oải quay về nhà tịnh xá.

Lôi Phi ngồi một mình trong tịnh xá chờ đợi, thấy Lý Hàn Thu trở về liền tủm tỉm cười hỏi:

- Quyên cô nương đi rồi chứ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Y đi rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Trước khi cô ta đi có bảo chúng ta là nên hành động như thế nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương khuyên chúng ta tạm thời dời khỏi Kim Lăng

Lôi Phi ngơ ngác hỏi lại:

- Dời khỏi Kim Lăng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi hăng giọng hỏi lại:

- Theo ý Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không biết nên thế nào cho phải!

Lôi Phi nghĩ một lát rồi nói:

- Ý kiến của tiểu huynh có chỗ hơi khác với Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu giục:

- Xin Lôi huynh nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Dường như Quyên cô nương đã lấy nhiều đồ của Phương Tú đem đi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ấy có lấy một ít đem đi thật nhưng không phải là nhiều.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Bất luận nhiều hay ít song chắc đều là vật rất quý. Phương Tú mất những kỳ vật đó tất nhiên căm giận vô cùng, dĩ nhiên hẳn phải nhiều tay cao thủ theo dõi tông tích cô.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có thể như vậy.

Lôi Phi khẽ hắng giọng nói:

- Trong lúc này Phương phủ đang rối loạn chúng ta có nên trà trộn vào không?

Lý Hàn Thu sững sốt hỏi lại:

- Trà trộn vào Phương gia đại viện ư?

Lôi Phi đáp:

- Ý tiểu huynh muốn như thế đó. Hiện giờ thực lực trong Phương gia đại viện là lúc mạnh nhất. Nhưng cũng là lúc hỗn loạn nhất. Chúng ta lộn ra lộn vào Phương phủ lúc này là một điều không bao giờ họ ngờ tới,

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chúng ta trà trộn vào Phương phủ tất là có mục đích. Vậy mục đích đó là mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Dưới địa lao trong Phương phủ hiện cầm tù rất nhiều cao thủ các môn phái lớn. Nếu chúng ta tìm cách cứu họ ra được thì âm mưu của Giang Nam Song Hiệp không đầy một tháng sẽ đồn ra ngoài. Thế là chúng bị lộ mặt nạ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này rất có ích cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ích ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã nguy trang là những nhân vật nghĩa hiệp mà bây giờ bị lật tẩy thì Lý đệ cứ việc đường đường chính chính tìm họ mà trả thù.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lôi huynh nói rất phải!

Lôi Phi nói:

- Hôm nay chúng ta nghỉ một đêm, sáng mai tiểu huynh sẽ dẫn Lý đệ đi gặp một người.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cho tiểu đệ gặp ai?

Lôi Phi đáp:

- Một vị cao nhân võ lâm hiện ẩn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão đã ở trong thành Kim Lăng thì có lý nào Giang Nam Song Hiệp lại không biết được? Nếu lão cầu kết với Giang Nam Song Hiệp mà chúng ta lại đến ra mặt y há chẳng bộc lộ thân phận mình ư?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì nhất định lão không hòa mình với Giang Nam Song Hiệp để thành người nhor nhuốc, chắc Giang Nam Song Hiệp không thể biết nơi lão ẩn mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào mà thần bí như vậy?

Lôi Phi đáp:

- Không chừng lão rời khỏi Kim Lăng rồi cũng nên. Lần trước chúng ta tới mà không gặp.

Lý Hàn Thu chợt tỉnh ngộ hỏi lại:

- Có phải là người trú ngụ trong tòa miếu đó không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể cho tiểu đệ biết lão là nhân vật thế nào không?

Lôi Phi đáp:

- Sáng mai chúng ta đến gặp lão rồi tự nhiên Lý đệ sẽ biết

- Còn một điều nữa tiểu đệ rất lấy làm kỳ.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cử động của Giang Nam Song Hiệp là một vụ kinh thiên động địa thế mà dường như trong võ lâm chưa một ai phát giác.

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Giang Nam Song Hiệp cử hành cuộc Tàn hoài Hoa Hội, họ tiến hành một cách ngấm ngầm. Đại biến dường như đã xảy ra từ lúc đầu mở Tàn hoài Hoa Hội, như vậy bất quá mới trong khoảng thời gian năm ba ngày.

Lý Hàn Thu ngấm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng trong đầu óc tiểu đệ tưởng chừng như một khoảng thời gian khá lâu.

Lôi Phi nói:

- Cuộc diễn biến này thật mau lẹ. Trong đời tiểu huynh đã trải qua không biết bao nhiêu lần sóng gió, nhưng chưa từng thấy vụ biến đổi nào mau lẹ và rắc rối như cuộc Hoa hội ở Kim Lăng mới đây.

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ! Tiểu huynh còn một điều tưởng nên nói rõ cho Lý đệ biết trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Nếu sáng mai chúng ta không gặp vị cao nhân kia thì tiểu huynh lại tưởng nên theo lời nói của Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời y ư?

Lôi Phi đáp:

- Tạm thời rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dời khỏi nơi đây nhưng sẽ đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh sẽ đưa Lý đệ đi ngấm cảnh ở Giang Nam, ngoài Kim Lăng còn có nhiều nơi đáng du ngoạn

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi du ngoạn miền Giang Nam ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh dẫn Lý đệ đi xem mấy nơi danh sơn thắng cảnh để tạm thời xa lánh những ngày nguy hiểm ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay là chúng ta nhân cơ hội này đến thăm Quyên cô nương.

- Như vậy cũng hay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều tiểu đệ phải rời Kim Lăng thì chẳng can tâm chút nào.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ muốn làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trước khi chúng ta rời Kim Lăng, tiểu đệ muốn trừ mấy tên nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp trước rồi đi cũng không muộn.

Lôi Phi cười hỏi:

- Để lúc đến việc hãy tùy cơ xử trí, nên chăng?

Lý Hàn Thu không nói gì nữa.

Hai người ngồi nghỉ trong căn nhà nhỏ một đêm.

Sáng hôm sau mới rời khỏi tịnh xá.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu trở lại chỗ ngoại thành Kim Lăng. Lúc đi đường hai người đề phòng rất cẩn thận, vừa để ý dò la xem có người nào khả nghi không. Vì muốn cho hai người có thể gọi nhau nghe tiếng, nên đi kẻ trước người sau chỉ trong khoảng cách chừng mười trượng.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi đến trước một tòa nhà cổ miếu. Y hắng giọng rồi cất giọng nói:

- Tại hạ là Lôi Phi xin đến bái phỏng.

Đoạn y từ từ tiến vào.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi đi vào trong miếu.

Hai người đảo mắt nhìn quanh thấy trong miếu một màu thê lương quanh quẽ chẳng có bóng người nào thì trong bụng nghĩ thầm:

- Vụ này là thế nào đây? Nếu trong này có người trú ngụ thì sao lại vắng tanh thế này.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lý đệ! Chúng ta có nên ngồi chờ lại đây một lúc không?

Lý Hàn Thu muốn hỏi cho biết rõ, nhưng thấy vẻ mặt Lôi Phi rất nghiêm trọng nên chàng không hỏi nữa, chỉ đáp lại bằng cái gật đầu.

Trong lòng Lôi Phi dường như có nhiều điều muốn nói mà không thốt ra lời được. Y cũng ngó Lý Hàn Thu gật đầu. Cứ tình hình này Lôi Phi cũng hiểu chàng cố ý nhẫn nại.

Lý Hàn Thu lại khẽ gật đầu lần nữa để tỏ ra chàng đã thông cảm nỗi lòng của y.

Hai người từ từ ngồi xuống, nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Hai người ngồi yên trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Bỗng cửa miếu có người xuất hiện mà không phát ra một tiếng động.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy người này trạc vào lục tuần chòm râu đã bạc phơ chùng xuống trước ngực. Mình mặc áo lụa trắng. Mặt đen như mực màu óng ánh.

Lôi Phi cung kính đứng dậy chấp tay nói:

- Lão tiên bối! Đã lâu nay vẫn bối không được bái kiến.

Lão già râu bạc khẽ gật đầu đáp:

- Lâu lắm rồi nhỉ?

Lão đảo mắt chăm chú nhìn vào mặt Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu không chờ Lôi Phi trả lời, chàng đã đứng dậy đáp:

- Vẫn bối là Lý Hàn Thu.

Lão râu bạc gật đầu cười nói:

- Ngươi thật là lớn mật!

Lý Hàn Thu cười mát hỏi:

- Tiên bối bảo sao?

Lão râu bạc đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã phái mấy chục tay cao thủ truy tầm xem ngươi lạc lõng nơi đâu té ra ngươi lẫn quần trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế mà bọn họ không tìm được vẫn bối mới thật buồn cười.

Lão râu bạc gật đầu nói:

- Kể ra ngươi cũng lớn mật.

Lý Hàn Thu đáp:

- Văn bối bất quá là kẻ kiên nhẫn, không biết sợ chết mà thôi.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Văn bối muốn thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối được chăng?

Lão râu bạc cười ruồi đáp:

- Lão phu là La Công Nhiên.

Lý Hàn Thu lẩm bẫm:

- La Công Nhiên! La Công Nhiên! Cái tên này dùng như mình đã nghe có người nói tới rồi mà không biết ai nói ở đâu.

Lôi Phi vẽ mặt cung kính nói:

- Thừa lão tiên bối! Bọn tại hạ đã đến đây một lần.

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Cái đó lão phu cũng đã biết rồi.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ quay lại đây muốn thỉnh giáo tiên bối một việc.

La Công Nhiên hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Những cử động của Giang Nam Song Hiệp gần đây chắc lão tiên bối biết cả?

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Lão phu có biết.

Lôi Phi lại hỏi:

- Lão tiên bối coi Giang Nam Song Hiệp là hạng người nào? Đang hành động gì?

La Công Nhiên đáp:

- Giang Nam Song Hiệp có kế hoạch của họ và họ đã bắt đầu phát động.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiên bối không muốn can thiệp ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Can thiệp bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão tiên bối trú ngụ ở Kim Lăng mà để bên mình có kẻ làm điều càn rỡ được ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp trước khi hành động việc gì đã có người đến bàn với lão phu. Họ hy vọng lão phu cũng nhúng tay vào công việc của họ.

Lôi Phi nói:

- Dù cho có người đến cầu cạnh, chắc lão tiên bối cũng không chịu lời với họ.

La Công Nhiên nói:

- Dĩ nhiên họ không cần kiếm người thông thường.

Lôi Phi hỏi:

- Vì vậy mà lão tiên bối phải chấp nhận chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Lão phu vì nể mặt đành chịu lời bọn họ.

Lôi Phi buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi.

La Công Nhiên đưa mắt ngó vào mặt Lý Hàn Thu thùng thảng hỏi:

- Lệnh sư là ai mà sao lão phu lại không quen biết?

Lôi Phi cướp lời đáp:

- Lý huynh đệ đây là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm.

La Công Nhiên ồ lên một tiếng rồi nói:

- Lão phu thất kính mất rồi! Lý huynh nguyên là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm, thảo nào trong thành Kim Lăng mấy bữa nay khiến cho Giang Nam Song Hiệp phải luống cuống.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Lão tiên bối đã quá lời!

La Công Nhiên nói:

- Trước nay lão phu không đặt điều bao giờ.

Lý Hàn Thu tủm tủm cười hỏi:

- Lão tiền bối có quen biết gia sư không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cùng lệnh sư mới gặp nhau hai lần, chưa có giao tình gì hết, nhưng ý kiến hai bên rất thông cảm nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một điều chẳng hay có được chăng?

La Công Nhiên hỏi lại:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối đã ưng thuận Giang Nam Song Hiệp tất để họ mà làm điều cần rõ mà tiền bối không hỏi lại những vụ hành động của họ. Như vậy há chẳng để họ làm điều phi pháp ư?

La Công Nhiên đáp:

- Nhưng lão phu đã trót chịu lời bọn họ, thì không thể nuốt lời được.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Có một điều rất trọng đại chẳng hiểu lão tiền bối đã biết chưa?

La Công Nhiên hỏi:

- Có điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Trong nhà địa lao ở Phương gia đại viện cầm tù rất nhiều đệ tử chín môn phái lớn.

La Công Nhiên sững sốt hỏi:

- Có việc đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ cũng đã biết rồi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp dường như định ra mặt chống đối với toàn thể võ lâm đồng đạo.

La Công Nhiên nói:

- Cái đó cũng không thể trách bọn họ được, vì chính họ có được tự chủ đâu.

Lôi Phi hỏi:

- Tiên bối nói vậy thì sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn có người giựt dây chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Đó mới là nhân vật đầu não.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng đó là Tử Vi Cung?

La Công Nhiên đáp:

- Không phải! Tử Vi Cung bất quá cũng chỉ là một chi tiết mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy người nắm giữ đại cuộc là nhân vật thế nào? Lão tiên bối có thể cho tại hạ biết được không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cũng chỉ nghe nói mà thôi. Hiện giờ không nên lộ ra một cách khinh xuất.

Lôi Phi chấp tay đáp:

- Đa tạ tiên bối đã có lòng chỉ biểu. Bây giờ vẫn bối xin cáo từ.

La Công Nhiên lắc đầu hỏi:

- Bây giờ hai vị định đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Dường như lão tiên bối đã không muốn nghe đến chuyện giang hồ nữa. Vậy bọn tại hạ thực không tiện quấy nhiễu.

La Công Nhiên mỉm cười nói:

- Bây giờ các vị ra đi không tiện. Lão phu trú ngụ nơi đây chưa từng lưu khách bao giờ. Bữa nay muốn phá lệ mời hai vị ở lại nói chuyện chơi một bữa.

Lôi Phi thấy lão đối xử với mình một cách đặc biệt bất giác ngần người ra đáp:

- Như vậy thì bọn tại hạ quấy quả lão tiên bối nhiều qua!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quanh nhìn bốn phía rồi bụng bảo dạ:

- Tòa cổ miếu này bất quá có ba gian nhỏ hẹp. Trừ chỗ đặt thần tượng là bàn thờ không có lấy một bộ bàn ghế. Vậy mà lão lưu bọn mình ở lại. Chẳng lẽ dài chiếu xuống trước thần tượng mà ngồi.

La Công Nhiên dường như nhìn rõ ý nghĩ Lý Hàn Thu lão cười mát nói:

- Suốt đời lão phu là người cô độc, trơ trọi một mình, chẳng có gì quăn dặt. Vì thế mà mình ở miếu cảm thấy dễ chịu hơn ở nhà. Hai vị hãy đi theo lão phu!

Rồi lão rảo bước đi trước.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đi theo sau La Công Nhiên đi vào phía sau thần tượng.

Bỗng thấy La Công Nhiên cúi xuống lật một nắp gỗ lên để lộ một cửa hầm vuông ba thước đi xuống.

Vì bên trên nắp gỗ có lấp đất cát nên người nào chưa biết nội tình thì không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra lão này ở dưới hầm. Không ngờ trong miếu này cũng có nhà hầm.

Bỗng nghe La Công Nhiên nói:

- Mời hai vị tiến vào đi!

Lôi Phi đi trước Lý Hàn Thu theo sau. Còn La Công Nhiên đi sau cùng. Lão chui vào đường hầm rồi kéo nắp gỗ đóng lại.

Bỗng thấy ánh lửa lóe lên.

La Công Nhiên quẹt lửa đốt đuốc rồi tiến lên đi trước nói:

- Để lão phu dẫn đường cho!

Đường hầm đi xuống thiên về mé tả mà khá rộng có thể hai người sóng vai cùng đi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn thấy hai bên là tường vách bằng đá xanh xếp thành, bụng bảo dạ:

- Đây rõ ràng là một tòa hầm kiến trúc rất kiên cố, công trình vĩ đại, chẳng lẽ La Công Nhiên cư trú ở đây rồi mới xây dựng tòa nhà hầm này?

Đi chừng được năm trượng, chuyển qua một khúc quanh, tình thế đột nhiên biến đổi.

Đường hầm phí trước đột nhiên rộng rãi thêm, có tiếng gió thổi vi vu.

La Công Nhiên thò tay đẩy cửa đi vào trong một căn nhà rộng chừng một trượng có thấp đèn sáng.

Cách bố trí trong phòng rất thanh nhã. Bốn mặt đều có màn vàng che tường vách. Trong phòng có đầy đủ bàn ghế.

La Công Nhiên nói:

- Các vị hãy ngồi chơi. Lão phu đi lấy rượu cùng đồ nhắm chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Rồi lão không chờ hai người trả lời đi vào trong một cái cửa nhỏ ở góc tường.

Lôi Phi khẽ nói với Lý Hàn Thu:

- Tiểu huynh cứ tưởng lão ngụ trong tiểu miếu, không ngờ lại có biệt động này. Phạm vi tòa biệt động rất rộng rãi xem chừng có khá nhiều phòng ốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Cách kiến thiết lại rất tinh xảo. Ngồi dưới nhà hầm mà không thấy mùi hôi hám gì hết.

Chỉ trong khoảnh khắc La Công Nhiên bung ra hai cái khay nhỏ đựng rượu và đồ nhắm, lão vừa cười vừa nói:

- Chỗ lão phu ở hủ lậu quá. Mời hai vị uống chung rượu lạt chơi,

Lôi Phi nói:

- Thực làm phiền cho tiền bối.

La Công Nhiên cười nói:

- Đại khái Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra hành tung của hai vị. Lão phu thấy nhiều nhân vật võ lâm qua lại miếu này luôn. Nhưng lão phu đã có vách cấm những nhân vật võ lâm không được đi vào tiểu miếu quá mười trượng. Chắc bọn họ không dám phạm vào ước pháp của lão phu.

Lão vừa nói vừa rót rượu vào chung cho Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lôi Phi nâng chung rượu lên nói:

- Tại hạ xin mượn hoa dâng phật kính mời lão tiền bối một chung.

La Công Nhiên nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Lý đệ cùng chúng ta cạn một chung này.

Lý Hàn Thu nâng chung lên ực một hơi cạn sạch thì thấy mùi rượu đậm đà hương thơm ngào ngạt mà không biết là thứ rượu gì.

Lôi Phi cầm hồ rượu, thay La Công Nhiên rót đầy vào chung cho Lý Hàn Thu và nói:

- Nếu nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp mà thấy chúng ta vào đây, chắc là phiền nhiễu cho lão tiên bối lắm.

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Xem chừng họ nghi ngờ cả lão phu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hay quá! Lão này công phu hàm dưỡng đã đến một trình độ rất cao Lôi Phi khiêu khích lão, nhưng khó lòng được như nguyện.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu bọn họ sinh lòng ngờ vực lão tiên bối thì e rằng lão tiên bối vô tình bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi.